

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 12252-11-09 בלושטיין נ' אבנט ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר 12252-11-09

בפני כב' השופטת שרון צנציפר הלפמן**תובעת ראיסה בלושטיין****ע"י ב"כ עו"ד א. פרויליך ונ. פרחי****נגד****נתבעים 1. ישראל אבנט
2. שירביט חברה לביטוח בע"מ**

חקיקה שאוזכרה:

[חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975](#)
[פקודת ביטוח רכב מנועי \[נוסח חדש\], תש"ל-1970](#)

מיני-רציו:

* בית המשפט קבע כי התובעת הוכיחה, במידה הדרושה במשפט אזרחי ואף מעבר לכך, כי התאונה אירעה כגרסתה. משכך, האירוע מושא התביעה נופל בהגדרת "תאונת דרכים" כמשמעותה בחוק הפיצויים ועל הנתבעת לפצות את התובעת בגין הנזקים שנגרמו לה כתוצאה מתאונה זו.

* נזיקין – פיצויים לנפגעי תאונות דרכים – תאונת דרכים

* נזיקין – פיצויים לנפגעי תאונות דרכים – פיצויים

* נזיקין – פיצויים לנפגעי תאונות דרכים – שיעורם

תביעה שהוגשה לפי חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975.

בית המשפט פסק כלהלן:

עדות התובעת בדבר נסיבות נפילתה אמינה וגרסתה נתמכת בתיעוד הראשוני שנערך בסמוך למועד התאונה על-ידי גורמים אובייקטיביים. גרסתו של הנתבע, לפיה התובעת השלימה את ירידתה מן המונית ופסעה שני צעדים, אינה גרסת אמת ולמצער – נסיבות התאונה אינן זכורות לו טוב באופן המאפשר קבלת גרסתו.

התובעת הוכיחה, במידה הדרושה במשפט אזרחי ואף מעבר לכך, כי התאונה אירעה כגרסתה. משכך, האירוע מושא התביעה נופל בהגדרת "תאונת דרכים" כמשמעותה בחוק הפיצויים ועל הנתבעת לפצות את התובעת בגין הנזקים שנגרמו לה כתוצאה מתאונה זו.

ביהמ"ש חישב את שיעור הפיצויים, וקבע כי הם מסתכמים בסך של 414,776 ש"ח בגין עזרת הזולת לעבר, עזרת הזולת לעתיד, הוצאות רפואיות ונסיעות לעבר, הוצאות רפואיות לעתיד, הוצאות נסיעה וניידות לעתיד וכאב וסבל.

פסק דין

מבוא

1. לפני תביעה שהוגשה לפי [חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים](#), תשל"ה-1975 (להלן: **חוק הפיצויים**).

2. הגב' ראיסה בלונשטיין (להלן: **התובעת**), ילידת 1936 (כבת 79), נפגעה לטענתה ביום 2.7.08 בתאונת דרכים, בעת שירדה ממונית שירות שמספר רישויה 5653225 (להלן: **המונית**).

הנתבע 1, מר ישראל אבנט (להלן: **הנתבע**), נהג במונית בעת הרלבנטית.

הנתבעת 2 (להלן: **הנתבעת**) ביטחה את המונית בביטוח חובה על פי [פקודת ביטוח רכב מנועי](#), תש"ל-1970.

3. לטענת התובעת, נהג המונית החל בנסיעה בטרם היא השלימה את ירידתה מן המונית והיא נפלה אפיים ארצה. הנתבעים מצדם טענו כי התובעת נפלה **לאחר** שכבר יצאה מן המונית בסיום הנסיעה וללא קשר לירידתה ממנה. משכך, כפרה הנתבעת בחבותה וטענה כי אין מדובר בתאונה שאירעה כתוצאה משימוש ברכב מנועי.

לאור האמור, אדרש תחילה לשאלת נסיבות התאונה, העומדת בבסיס ההכרעה בשאלת החבות.

נסיבות התאונה

4. בכתב התביעה נטען כי "ביום 2.7.08, בשעה 9:30 לערך, ברחוב רוטשילד בראשון לציון, הוסעה התובעת במונית שירות... שהייתה נהוגה בידי הנתבע, כשלפתע בעודה יורדת מהמונית, החל הנתבע בנסיעה והתובעת נפלה ארצה ונפגעה באורח קשה" (סעיף 1 לכתב התביעה).

התובעת מסרה גרסתה זו בתצהיר הנסיבות שהוגש מטעמה ביום 8.4.10. לדבריה, כאשר הגיעה המונית ליעדה "עצר הנהג לבקשתי, אך לפני שהספקתי לרדת מהמונית, כשרגל אחת עדיין בתוך המונית, החל הנהג בנסיעה וכתוצאה מכך אני נפלתי מחוץ למונית על הכביש ונפגעתי" (סעיף 3 לתצהיר הנסיבות).

5. הנתבע הפנה בתצהירו להודעתו במשטרה (ת/6), בה נרשם מפיו: "הסעתי נוסעת בגיל 75-80, וביקשה לרדת. עצרתי את הרכב והנוסעת ירדה. פסעה שני צעדים והחליקה על מדרכה שהייתה כמעט בגובה הכביש ונפלה אחורה, על המדרכה וקבלה מכה בראש. לא היה בשום אופן קשר בין הירידה מהמונית לנפילה. פשוט האישה החליקה ליד המונית לאחר שירדה מהמונית ופסעה כמה צעדים. לכן איני רואה את עצמי קשור לאירועים, כיוון שהגברת היתה כבר מחוץ למונית בכמה צעדים".

6. לאחר שבחנתי את גרסאות הצדדים, את טענותיהם ואת התשתית הראייתית שהובאה בפני, הגעתי למסקנה כי יש להעדיף את גרסת התובעת באשר לנסיבות התאונה על פני גרסתו של הנהג.

7. מצאתי את עדות התובעת בדבר נסיבות נפילתה אמינה וגרסתה נתמכת בתיעוד הראשוני שנערך בסמוך למועד התאונה על-ידי גורמים אובייקטיביים.

כך, בתעודת חדר המיון בית חולים "אסף הרופא" מיום התאונה כי התובעת "נחבלה בעת **ירידה ממונית שירות**" (נספח ב' לתצהיר התובעת).

באופן דומה, תומך הרישום במסמכי מגן דוד אדום (סומנו ת/1-ת/4; להלן: **מסמכי מד"א**) בגרסת התובעת: בדו"ח הפינוי ממקום התאונה (ת/1, להלן: **דו"ח הפינוי**), שבו צוין מספר הרישוי של המונית, נרשם קוד 003 – **תאונת דרכים**; בדו"ח אירוע המוקד (ת/4) נרשם כי התקבלה תלונה לפיה הנפגעת "**נפלה מהמונית** מכה בראש **הוזמן על-ידי נהג המונית**; בתמליל השיחה שהתקבלה במוקד מד"א בזמן אמת, מיד לאחר קרות התאונה, נרשם: "מודיע: אה **הורדתי אותה מהמונית, והיא נפלה לי** והיא קיבלה מכה בראש ויורד לה דם מהראש. מד"א: זאת אומרת **היא נפלה מהמונית? מודיע: כן**" [הדגשות הוספו – ש.צ.ה].

8. מר עמנואל אדלר, נהג האמבולנס שפינה את התובעת ממקום התאונה (להלן: **נהג האמבולנס**), העיד בבית המשפט. נהג האמבולנס ציין כי אינו זוכר "שום דבר מהאירוע רק מה שרשום בדו"ח, זה קרה לפני כמה שנים" (עמוד 11 לפרוטוקול, שורה 12). עם זאת, מסר נהג האמבולנס פרטים בדבר נסיבות עריכת דו"ח הפינוי וזאת בהסתמך על הרישום בו. כך, השיב הוא כי את הפרטים הרשומים בדו"ח "אנו ממלאים או מהנפגעים או מהנוכחים במקום" (שם, שורה 14). ביחס לרישום מספר הרישוי של המונית על גבי הדו"ח ציין כי "מספר רישוי אנו שואלים בזירת התאונה **איזה רכבים מעורבים** ולפי זה ממלאים" (שם, שורה 16). לגבי קוד ההזנקה שנרשם בדו"ח – 003 – הבהיר: "ת. זה קוד שנרשם במוקד מי שמדווח למוקד... ש. מה זה 003? ת. זה

תאונת דרכים. ש. זה לפי מה שמי שהתקשר להזמין מהמוקד מד"א? ת. כן" (שם, שורות 10-25). בהמשך חקירתו הסביר נהג האמבולנס לגבי הרישום של "גורם האירוע" כ"תאונת דרכים": "זה אנו ממלאים לפי יומן האירוע. אנו ראינו את זה **בזירה של תאונת הדרכים**" [הדגשות הוספו – ש.צ.ה].

9. הנתבעים טענו כי אין ליחס משקל לעדות נהג האמבולנס, שלא זכר, כאמור, את התאונה עצמה. כן טען הם כי אין כל משמעות ראייתית לתמליל השיחה עם מד"א, שכן אין זה ברור אם הנתבע, שאישר בדבריו כי התובעת נפלה ממוניתו, שמע את שאלות המוקדנית ואם הבינן. אין בידי לקבל טענה זו.

אכן, נהג האמבולנס העיד כי אינו זוכר את המקרה שארע למעלה מחמש שנים קודם למתן עדותו, ואולם בכך אין כדי לגרוע מכוחו הראייתי של דו"ח הפינוי שהוגש על-ידו, שנרשם בזמן אמת ובסמוך להתרחשות (השוו: לעניין הכלל של "הקפאת הזכירה שבעבר" (יעקב קדמי על **הראיות** חלק שני, 787-786 (2009)). מסמכי מד"א שהוגשו, הם מסמכים אובייקטיביים, חיצוניים, שמהימנותם אינה מוטלת בספק. מדובר במסמכים "ראשוניים", בהם נרשמה התלונה המיידית הנוגעת לפגיעה (לחשיבותם של מסמכים אלה, ראו: [ע"א 3044/95 זובידאת נ' החברה המרכזית ליצור משקאות קלים בע"מ \(קוקה קולה\)](#) [פורסם בנבו] (30.12.96)). לא למותר לציין בהקשר זה כי הנתבעים בחרו שלא לזמן לחקירה את עורכי המסמכים (וראו החלטה בעמוד 21 לפרוטוקול). מכאן שיש ליתן למסמכים אלה, בנסיבות העניין, את מלוא המשקל ויש בהם כדי לתמוך בגרסת התובעת ולאשר אותה.

10. בסיכומיהם שטחו הנתבעים שורה של טעמים לדחיית גרסתה של התובעת. בין השאר נטען, כי מדובר בעדות יחידה ללא סיוע; כי למרות שהיו במונית נוסעים רבים, לא הובא אף עד ראיה לתמוך בגרסתה של התובעת; וכי נתגלו סתירות בגרסת התובעת, שמסרה לרופאיה כי "נפלה אחורה ונחבלה", אך העידה בבית המשפט: "נפלתי ישר, קדימה עם הפנים קדימה" (עמוד 19 לפרוטוקול, שורה 17). כן הפנה הוא לעדות התובעת במהלכה נשאלה: "ש... כשנפלת כבר היית עם שתי רגליים על הכביש? ת. שתי הרגליים היו על הכביש... (עמוד 19 לפרוטוקול, שורה 9).

11. לא מצאתי ממש בסתירות לכאורה עליהן הצביעו הנתבעים. אמנם נרשם מפי התובעת כי בעת הנפילה "שתי הרגליים היו על הכביש", אך בהמשך עדותה הבהירה התובעת מפורשות כי נפלה תוך כדי ירידה מן הרכב: "ש. יכול להיות שהיה משהו על הכביש שגרם לנפילה ולא הרכב?" ת: "הכביש היה פנוי. זה לא הספקתי להוריד את הרגל השנייה לכביש. לא הספקתי לצאת מהמונית" (עמוד 19 לפרוטוקול, שורות 14-15. הדגשה הוספה – ש.צ.ה). אשר לכיוון הנפילה – התובעת והנתבע מסרו שניהם, בסמוך לתאונה, את אותה גרסה באשר לנפילה (ראו: תעודת חדר המיון בה נרשם כי התובעת "נפלה אחורה"; סיכום אשפוז מיום 31.8.08 בו נרשם: "עברה ת"ד עם נפילה על הגב עם חבלת ראש..."; והודעת הנתבע במשטרה). אף אם בדיון השיבה התובעת כי נפלה "ישר, קדימה עם הפנים קדימה", הרי משאין מחלוקת בין הצדדים כי

התובעת נפלה ומשתיארו שניהם את כיוון הנפילה באופן זהה, לא מצאתי ליחס כל משקל לאי דיוק זה וממילא אין בו כדי לערער את אמינותה של התובעת.

12. הוסיפו הנתבעים וטענו כי בעוד שעדות התובעת יחידה ובעייתית, על רקע האינטרס הכספי הגלום בתביעה, הרי שלנתבע אין אינטרס כזה, בהיותו מבוטח ונעדר סיכון תעבורתי, לאור הזמן הרב שחלף מאז התאונה.

13. לא שוכנעתי כי יש בטעם זה כשלעצמו כדי להטות את הכף. כאמור, התרשמתי שעדותה של התובעת מהימנה וזוכה לתימוכין בשורה של ראיות אובייקטיביות. מאידך, עדותו של הנתבע לקתה באי בהירות ביחס לנושאים שונים ונתגלו סתירות שאינן מתיישבות עם הראיות המצויות בתיק. כך, למשל, עמד הנתבע על כך שמסר את הודעתו במשטרה ביום התאונה, ואילו מן ההודעה שהוגשה – ת/6 – עלה כי הנתבע מסר הודעתו רק ביום 8.9.08, למעלה מחודשיים לאחר התאונה.

התרשמתי כי הנתבע ביקש להתנער מאחריות לאירוע ולהרחיק עצמו ממעורבות בתאונה. בין השאר, לא זכר הנתבע שחתם על תצהיר כלשהו, לא ידע מה כתוב בו, סירב לשתף פעולה עם באי-כוחו, לא קרא את הודעתו במשטרה ואף לא זכר אם התקשר להזמין אמבולנס (ראו עמוד 23 לפרוטוקול, שורות 15-32; עמוד 24, שורות 1-4; עמוד 28, שורות 22-25; עמוד 27, שורות 30-32). כל אלה מעיבים במידה רבה על מהימנותו (וראו גם את הסתירות בין עדותו לבין טיוטת התצהיר, הלא חתומה, שנשלחה לבא-כוח התובעת חלף מענה לשאלון (ת/7)).

14. מכל מקום, במהלך חקירתו הנגדית של הנתבע ועל אף ניסיונו להרחיק עצמו מן התאונה, נאלץ הנתבע לבסוף להודות במעורבותו בתאונה:
"ת. אני התקשרתי למשטרה לא למד"א.
ש. למה התקשרת למשטרה?"

ת. **ברגע שמעורב בזה אוטו** אתה חייב להתקשר למשטרה. **אני הייתי מעורב בזה**, לכן התקשרתי למשטרה, המשטרה הגיעה ושמעה את העדות שלי, עכבה אותי" (עמוד 27 לפרוטוקול, שורות 25-27. הדגשות הוספו – ש.צ.ה).

כן העיד הוא:

"ת... השוטר לקח את הרישיון כדי שאסע לרחובות.
ש. למה הוא לקח לך את הרישיון?"

ת. יש אנשים שאמרו ככה, ויש אנשים שאמרו ככה" (עמוד 25 לפרוטוקול, שורות 16-17).

המסקנה המתבקשת היא שגרסתו של הנתבע, לפיה התובעת השלימה את ירידתה מן המונית ופסעה שני צעדים, אינה גרסת אמת ולמצער – נסיבות התאונה אינן זכורות לו טוב באופן המאפשר קבלת גרסתו.

15. מן המקובץ עולה כי התובעת הוכיחה, במידה הדרושה במשפט אזרחי ואף מעבר לכך, כי התאונה אירעה כגרסתה. משכך, האירוע מושא התביעה נופל בהגדרת "תאונת דרכים" כמשמעותה בחוק הפיצויים ועל הנתבעת לפצות את התובעת בגין הנזקים שנגרמו לה כתוצאה מתאונה זו.

נזקי התובעת

16. התובעת, ילידת 1936, נחבלה בתאונה בהיותה בת 72 שנים.

17. ממקום התאונה פונתה התובעת באמבולנס כשראשה מדמם לבית החולים "אסף הרופא", שם אובחנו חבלת ראש עם פצע חתך מדמם, חבלה בעמוד השדרה הצווארי עם פגיעה במנגנון "צליפת שוט" וחבלה בבית החזה עם שבר בצלע 2.

18. התובעת טופלה בבית החולים, פצע החתך הודבק והיא שוחררה לביתה בו ביום בהמלצות למנוחה, לשימוש במשככי כאבים והמשך טיפול רפואי ומעקב רפואי.

19. לאחר התאונה המשיכה התובעת לסבול מכאבי ראש חזקים וסחרחורות, מכאבים והגבלה בתאונות הצוואר ומכאבים בבית החזה ובצלעות (ראו הפניה לנוירולוג ולאורתופד ארבעה ימים לאחר התאונה, מיום 6.7.08). כמו כן, החלה התובעת לסבול מחוסר יציבות, מרדימות ונימול בכפות הרגליים ומכאבים והגבלה בתנועות הגב התחתון עם הקרנה לעורף ולכתפיים.

20. בבדיקה קלינית מיום 14.7.08, פחות משבועיים לאחר התאונה, אובחנו אסימטריה קלה בפנים, חוסר יציבות בהליכת Tandem והיפואסטזיה דיסטלית ברגליים בצורת "גרביים".

21. ביום 7.8.08 איבדה התובעת את שיווי משקלה, נפלה ונגרם לה שבר באצבע הרביעית ביד ימין (אירוע זה יכונה להלן: **הנפילה המאוחרת**).

22. עקב מקרים נוספים של אובדן שיווי משקל, חוסר יציבות בהליכה ונפילות חוזרות, אושפזה התובעת ביום 11.8.08 במחלקה הנוירולוגית בבית החולים "אסף הרופא" לשם בירור וטיפול. בבדיקת CT לעמוד השדרה הגבי והמותני מיום 19.8.08 הודגם שבר דחיסה קל בחוליה D5.

במסמך מיום 28.8.08 שנערך בבית החולים במהלך אשפוז זה נרשם כי: "החולה מאושפזת במחלקתנו בעקבות נפילה ממכונית נוסעת ונפילות חוזרות מאז...".

ביום 31.8.08 שוחררה התובעת לביתה, לאחר קבלת הטיפול הרפואי. בסיכום האשפוז נרשם: "בתחילת יולי עברה ת"ד עם נפילה על הגב עם חבלת ראש, ללא איבוד הכרה. מאז לדברי

החולה מצבה הולך ומחמיר, נפילות חוזרות ללא הקדמה... " (הדגשה הוספה – ש.צ.ה). התובעת שוחררה לביתה עם המלצה על טיפול במסגרת שיקומית.

23. ביום 8.4.09 איבדה התובעת פעם נוספת את שיווי משקלה, נפלה ונפצעה ביד שמאל. במרפאת קופת חולים אובנה חבלה בשורש כף יד שמאל עם שבר עם תזוזה של הרדיוס הדיסטלי מלווה בכאבים ובנפיחות.

24. ביום 9.4.09, לאחר נפילה נוספת, אושפזה התובעת במחלקה הגריאטרית בבית החולים "שמואל הרופא", שם אובחנה כסובלת מחבלת ראש עם כאבים ומחבלה בעצם הזנב עם כאבים בעצם הזנב.

ביום 23.4.09 שוחררה התובעת להמשך החלמה בביתה, בהמלצה, בין השאר, להנתיידות באמצעות הליכון. בסיכום המחלה נרשם: "במשך השנה האחרונה סובלת מנפילות חוזרות שהתחילו אחרי תאונת דרכים – 07.09" (הדגשה הוספה – ש.צ.ה).

25. ביום 13.9.10 אושפזה התובעת פעם נוספת בבית חולים אסף הרופא עקב כאבי גב המקרינים לרגל שמאל. ביום 17.9.10 שוחררה לביתה עם המלצות לעזרה ביתית, פיזיותרפיה בבית והליכה בעזרת הליכון.

26. על רקע האמור, טוענת התובעת כי חוסר היציבות בהליכתה ונפילותיה החוזרות ונשנות החלו בעקבות התאונה ובסמוך לאחריה. הנתבעת, לעומתה, טוענת כי התאונה מושא התביעה היתה תאונה קלה יחסית, וכי בעיותיה של התובעת, ככל שישנן כאלה, אינן נובעות מתאונה זו.

הנכות הרפואית

27. בית המשפט (כבוד השופטים ד' שהם וע' קוזיין-יוסף) מינה שלושה מומחים מטעמו.

28. פרופ' משה סלעי, שמונה כמומחה בתחום האורתופדיה, קבע בחוות דעתו מיום 27.5.11 כי לתובעת לא נותרה נכות מעבר לזו שנקבעה על-ידי ד"ר קוריצקי. יחד עם זאת, בתשובות לשאלות הבהרה מיום 29.6.12 (נספח ג' 4 לתצהיר התובעת), קבע המומחה כי יש להוסיף נכות בשיעור של 5% בגין שבר של גוף חוליה עם תזוזה קלה. בנוסף, קבע המומחה בחוות דעתו כי התובעת עשויה להזדקק לטיפולים במסגרת מרפאת כאבים וכי היא זקוקה לעזרה בעבודות הבית הקשות ולהליכון/מקל למניעת נפילות.

29. ד"ר אריה קוריצקי, שמונה כמומחה בתחום הנורולוגיה, קבע בחוות דעתו מיום 15.8.10 כי לתובעת נכות בשיעור 20% בגין חולשה בשתי הרגליים, כאשר 50% מהחולשה נזקפת לחובת המצב טרום התאונה, כלומר: 10% נכות עקב התאונה. כן קבע הוא 5% בגין תסמונת שלאחר חבלת ראש. בסך הכל קבע המומחה נכות משוקללת בשיעור 14.5%.

ד"ר קוריציקי ופרופ' סלעי לא נחקרו על חוות דעתם ואלה לא נסתרו.

30. ד"ר יהודה בן-ארויה, שמונה כמומחה בתחום הגריאטריה, ציין בחוות דעתו מיום 24.1.12 כי התובעת סבלה טרום התאונה מכאבי גב ורגליים והפרעות בתחושה, זאת עקב שינויים ניווניים בעמוד השדרה וכן מנירופתיה סוכרתית. יחד עם זאת, קבע המומחה כי למחלות הרקע השונות מהן סבלה התובעת לא היתה כל השלכה על תפקודה העצמאי עובר לתאונה (לדבריו: "קודם לתאונה היתה כנראה עצמאית ותפקדה בצורה טובה עם המגבלות בע"ש והנירופתיה שלא שללו עצמאות ולא הצריכו שימוש בהליכון. לאחר התאונה נהיה צורך בהליכון וזאת לאחר הנסיגה במצב התפקודי"). לאור האמור, קבע ד"ר בן-ארויה, בדומה לד"ר קוריציקי, כי יש לזקוף 50% מהחולשה ברגליים לחובת המצב טרום התאונה. ד"ר בן-ארויה העריך את נכותה של התובעת בגין חולשה בשתי הרגליים ב-35% (ולא ב-20% כפי שקבע ד"ר קוריציקי), כאשר 17.5% נכות היא בגין התאונה. כן קבע הוא 5% נכות בגין תסמונת שלאחר חבלת ראש. בסך הכל קבע המומחה נכות משוקללת בשיעור 21.6%.

ד"ר בן-ארויה יחס את נכותה האמורה של התובעת לתאונה מושא התביעה ולא לנפילות שבאו בעקבותיה.

ד"ר בן ארויה הוסיף וקבע כי עקב מחלותיה הכרוניות הנוספות של התובעת, (יתר לחץ דם, סכרת, נירופתיה, נפרופתיה, שינויים בע"ש וכו') נכותה גבוהה בהרבה והיא עומדת על כ-80%.

31. הנתבעים יוצאים כנגד חוות דעתו של ד"ר בן-ארויה ומבקשים כי בית המשפט יתעלם ממנה ולא ייתן לה כל משקל. נטען כי מחקירת המומחה עלה שהוא מקובע לחלוטין לנסות ולקשור כל צורך של התובעת אך ורק לתאונה, זאת "באופן מוזר ולא הגיוני". עוד נטען כי נוצרה אצל המומחה, בשל גילו ובעיות רקע דומות מהן הוא סובל לכאורה, הטייה ברורה, שהובילה לכך שחוות דעתו אינה אובייקטיבית ומוטה לחלוטין. הנתבעים מוסיפים וטוענים כי אין לקבל את קביעתו של ד"ר בן-ארויה באשר לנכותה הניורולוגית של התובעת. נטען כי מדובר בקביעה שאינה מצויה בתחום התמחותו של ד"ר בן ארויה וכי יש להעדיף את קביעתו של ד"ר קוריציקי.

זאת ועוד. הנתבעים סבורים כי המומחים שגו בהערכת נכויותיה של התובעת וכי מן הראוי היה להפחית חלק ניכר מן הנכויות שנקבעו בגין הנפילות הנוספות שאירעו לתובעת לאחר התאונה. לשיטתם של הנתבעים, יש לראות את תאונת הדרכים מושא התביעה כאירוע בודד בעל השלכות מקומיות. כך, טוענים הם כי מתעודת חדר המיון מיום התאונה עולה שמדובר היה בתאונה קלה, שכן התובעת שוחררה בו ביום ולא התעורר חשד לפגיעת ראש בעלת משמעות. התובעת, כך נטען, שבה לביתה, לא היה שינוי דרמטי בחייה והיא המשיכה להתהלך ברחוב באופן עצמאי וללא עזרה או תמיכה. הנתבעים טוענים כי האירוע המשמעותי שהוביל להידרדרותה של התובעת היה **נפילתה המאוחרת** ביום 7.8.08, 35 ימים לאחר התאונה, וכי לא ניתן לנפילה זו משקל מספיק על ידי המומחים. נטען כי לאחר הנפילה המאוחרת, אושפזה התובעת למשך 20

יום. לפיכך, טוענים הנתבעים כי תאונת הדרכים מושא תיק זה היתה זניחה לחלוטין יחסית לנפילה המאוחרת, שהיא מקור הנפילות שבאו לאחר מכן.

עוד טוענים הנתבעים כי יתכן שהיו נפילות נוספות של התובעת בטרם התאונה, אשר לא תועדו, ולפיכך יוצאים הם כנגד הסתמכותם הבלעדית של המומחים בקביעתם, על כך שלא תועדו נפילות בטרם התאונה.

לבסוף, טוענים הנתבעים כי התובעת היתה בתהליך ניווני-דגנרטיבי הגיוני לגילה ולמצבה. הם מדגישים כי התובעת היתה חולה במשך 25 שנים במחלת הסוכרת וסבלה מנכות מוערכת של 65% רק בגין מחלה זו. בנוסף, סבלה התובעת מבעיות בריאותיות רבות אחרות ובהן חוסר תחושה ברגליה, כאבי גב, חוסר ויטמינים חשובים ועוד. משכך, טוענים הנתבעים כי קיים ספק גדול מאד, אם קיים קשר בין תאונת הדרכים לבין נפילותיה המאוחרות של התובעת. המחלות מהן סבלה, בעלות אופי התדרדרותי, עלולות לגרום, בין השאר, לסחרחורת וחולשה קשה ברגליים, וסביר להניח שהיו הגורם העיקרי לנפילות כולן.

32. התובעת סבורה כי טענות הנתבעים כנגד ד"ר בן-ארויה מבוססות על ספקולציות חסרות ביסוס ומן הראוי לדחותן מכל וכל ולאמץ את חוות דעתו של המומחה במלואה. נטען כי יש להעדיף את קביעתו של ד"ר בן-ארויה באשר לשיעור נכותה הנורולוגית של התובעת, בין השאר בשים לב לכך שד"ר בן-ארויה בדק את התובעת כשנה וחצי לאחר ד"ר קוריצקי, כך שחוות דעתו משקפת מצב עדכני יותר.

התובעת עומדת על טענתה לפיה התדרדרותה החלה בעקבות התאונה מושא התביעה. נטען כי קביעה זו עולה מעדותה ומעדות בתה, מן התיעוד הרפואי ומחוות דעת המומחים ואף מתיישבת היטב עם העובדה שאין כל תיעוד רפואי, מסמכים מביטוח לאומי או כל ראייה אחרת, המלמדים על קושי בתפקוד או על נפילות כלשהן קודם לתאונה.

אשר לעברה הרפואי של התובעת – התובעת סומכת ידיה על קביעותיו של ד"ר בן-ארויה לעניין זה ולפיהן לא היתה למחלות הרקע השונות מהן סבלה, כל השלכה על תפקודה העצמאי עובר לתאונה.

33. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים לעניין שיעור נכותה הנורולוגית של התובעת, סבורני כי יש לאמץ לעניין זה את קביעתו של ד"ר קוריצקי, המומחה בתחום הנורולוגיה ואין לקבוע נכות בשיעור גבוה יותר, כפי שקבע המומחה בתחום הגריאטריה. ד"ר בן-ארויה אישר במהלך חקירתו כי הנכות שקבע חופפת לנכות שקבע ד"ר קוריצקי (עמוד 30 לפרוטוקול, שורות 14-15). עוד אישר הוא כי מדובר בסעיף העוסק בנכות נורולוגית. המומחה הסביר כי ראה לנכון להעריך באופן שונה את נכותה של התובעת לעומת ד"ר קוריצקי: "פשוט ההסתכלות שלי היתה שונה מד"ר קוריצקי... לדעתי הוא מדבר על חולשה קלה, אני מדבר בין חולשה קלה לבינונית

אני ראיתי את המצב יותר חמור ממנו, זו דעתי האישית. התרשמתי מאד מצורת הליכתה" (עמוד 34 לפרוטוקול, שורות 11-13).

על אף טעמו זה של ד"ר בן-ארויה, לא מצאתי כי יש לקבוע נכות בתחום הנזירולוגי בשיעור שונה מזה שקבע ד"ר קוריצקי. מדובר בנושא המסור לתחום מומחיותו של ד"ר קוריצקי, כנוירולוג, ומשכך, יש להעדיף את קביעתו על-פני קביעה של מומחה שמונה בתחום אחר (גריאטריה).

34. בכפוף לאמור, אין בידי לקבל את שאר הטענות שהעלו הנתבעים כנגד חוות דעתו של ד"ר בן-ארויה.

מסקירת התיעוד הרפואי, שפורטה בהרחבה לעיל בפרק הדין בנוקי התובעת, עולה כי חוסר היציבות בהליכתה של התובעת החל בסמוך מאד לאחר התאונה. בתיעוד הרפואי שזורה כחוט השני הקביעה כי נפילותיה של התובעת החלו לאחר תאונת הדרכים מושא התביעה. כך למשל, לאחר הנפילה המאוחרת, בה רואים הנתבעים אירוע משמעותי, לא אושפזה התובעת כלל, אלא טופלה בקופת חולים בלבד. התובעת אושפזה רק מספר ימים לאחר מכן. בסיכום האשפוז מיום 31.8.08 נרשם, כאמור, כי "**בתחילת יולי** עברה ת"ד עם נפילה על הגב עם חבלת ראש, ללא איבוד הכרה. **מאז** לדברי החולה מצבה הולך ומחמיר, נפילות חוזרות ללא הקדמה...". גם בסיכום האשפוז מיום 23.4.09 נרשם, באופן דומה, כי "**במשך השנה האחרונה** סובלת מנפילות חוזרות **שהתחילו אחרי תאונת דרכים** – 07.09" (הדגשות הוספו – ש.צ.ה).

לא למותר לציין לעניין זה כי הנתבעים לא הביאו כל ראיה או מסמך רפואי לפיהם התובעת סבלה מנפילות קודם לתאונת הדרכים והתובעת אף לא נחקרה בעניין זה בחקירתה הנגדית, כך שטענתם בעניין זה נותרה בבחינת טענה בעלמא.

35. יתרה מכך. כל המומחים, לרבות ד"ר קוריצקי ופרופ' סלעי שלא נחקרו, מצאו לייחס לתאונה את הנכויות שקבעו, שכן ראו בנפילות החוזרות חלק מרצף התדרדרותי שהחל בתאונה ולא כאירועים העומדים בפני עצמם.

כך קבע ד"ר קוריצקי בפרק "דיון ומסקנות" בחוות דעתו כי חלה "הידרדרות מוטורית לאחר התאונה, שכן, קודם לכן היתה ככל הנראה עצמאית ותפקדה בצורה טובה עם מגבלה מוטורית שלא שללה עצמאות ולא הצריכה שימוש בהליכון. **לאחר התאונה**, נפילות ואחר כך צורך בהליכון וזאת כנראה **לאחר התערערות המצב התפקודית בעקבות התאונה**" (עמוד 4 לחוות הדעת. הדגשות הוספו – ש.צ.ה).

36. ד"ר בן-ארויה אישר בתשובה מספר 3 לשאלות הבהרה מטעם התובעת, כי התאונה היוותה את ה"**טריגר**" אשר גרם להתדרדרות במצבה התפקודי של התובעת (נספחים ג'8 ו-ג'9 לתצהיר התובעת). בעדותו פירט לעניין זה כי "**כמו שציננתי זה הקש ששבר את גב הגמל**" (עמוד 37

לפרוטוקול, שורה 9). המומחה הסביר "שהרבה פעמים ברפואה אתה רואה נזק גדול שנגרם מחבלה קטנה. מראש העניינים בסדר, החולה הסתדר מצוין, מספיק מכה קטנה סטירה קטנה מוציאה אותו משיווי המשקל" (שם, בשורות 11-13). עוד הבהיר כי "כמו שהמצב שעד הנפילה הזו היתה הולכת ומתפקדת, קרוב לוודאי לפי הכתובים לאחר העסק הזה התחילה להיות עם מטפלת צמודה פלוס הליכון" (עמוד 35 לפרוטוקול, שורות 17-18). ד"ר בן-ארויה, שנחקר על חוות דעתו בבית המשפט, לא ראה לנכון לשנות מקביעתו ולא מצא מקום לייחס חלק מנכותה של התובעת לנפילות הנוספות שאירעו לאחר התאונה.

37. ד"ר בן-ארויה הוסיף והתייחס בחוות דעתו, בתשובותיו לשאלות ההבהרה ובמסגרת חקירתו, לעברה הרפואי של התובעת. המומחה קבע כי לעברה הרפואי לא היתה השלכה על תפקודה העצמאי של התובעת, שכן מחלותיה של התובעת היו מטופלות ומאוזנות. כך, השיב המומחה: "כאמור במקרה שלנו גב' בלונשטיין תפקדה לפני התאונה באופן עצמאי למרות גילה, ומחלותיה טופלו והיו תחת שליטה מסוימת, ובחלק ניכר מהזמן המחלות אוזנו תרופתית" (תשובה לשאלה מספר 12 לשאלות הבהרה מטעם הנתבעים, נספחים ג' ו-ג' לתצהיר התובעת. להלן: **שאלות ההבהרה**); "קודם לתאונה היתה עצמאית ולא היתה זקוקה להליכון, תפקדה בצורה טובה עם המגבלות בע"ש והנוירופתיה שלא שללו עצמאות" (תשובה לשאלה 24 לשאלות ההבהרה); וכן: "לדעתי הואיל ומהתאונה הולכת רק עם הליכון בכבוד מסוימת ומתקשה לעמוד ללא הליכון, ובדרך כלל בנוכחות והשגחת הזולת וכוח גס ירוד בגפיים התחתונות וכן סובלת מנפילות" (תשובה לשאלה 16 לשאלות ההבהרה).

בעדותו בבית המשפט השיב ד"ר בן-ארויה כי "במקרה שלנו הסוכרת בסך הכל קלה" (עמוד 32 לפרוטוקול, שורה 6). "הסך הכל של הסוכרת היא לא במצב שנתנת אחוזים גבוהים, היא מאוזנת על ידי כדורים ודיאטה..." (עמוד 36 לפרוטוקול, שורות 17-18). "**כל מחלות הרקע הן איטיות וכמעט עומדות דום, לא רואה החמרה מכל הרקע... אם אני רואה את כל המחלות במשך קרוב ל-30 שנה בסך הכל הפרוגרסיה שלהם היא די איטית...**" (עמוד 35 לפרוטוקול, שורות 26-30).

38. לא שוכנעתי כלל כי עדותו של ד"ר בן-ארויה היתה מוטה. היפוכם של דברים הוא הנכון. ד"ר בן-ארויה מונה כמומחה בתחום הגריאטריה. קביעותיו משקפות תמונה רחבה יותר של מצבה של התובעת, בתחום מומחיותו, תוך שהן עולות בקנה אחד עם התיעוד הרפואי שהוגש ואף עם חוות דעתו של ד"ר קוריצקי. ד"ר בן-ארויה היה ער היטב למלוא החומר שבתיק, לרבות עברה הרפואי של התובעת ונפילותיה החוזרות שלאחר התאונה. מסקנותיו מנומקות, מבוססות על ניסיונו המקצועי ועמדו במבחן החקירה הנגדית. משכך, לא מתקיימות במקרה דנן נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מחוות דעתו של המומחה (ראו: [ע"א 9598/05 פלוני נ' חברת ביטוח "המגן" בע"מ](#) [פורסם בנבו] (28.3.07), סעיפים 7-9 לפסק הדין).

39. לא למותר להדגיש בשולי פרק זה כי לא נתבקש מינוי מומחה לגבי עברה של התובעת, להערכת חולייה שאינם קשורים לתאונה מושא התביעה.

40. לאור כל האמור, אני קובעת את נכותה הרפואית של התובעת כדלקמן:
- 10% - בגין חולשה בשתי הרגליים.
 - 5% - בגין תסמונת שלאחר חבלת ראש.
 - 5% - בגין שבר של גוף חוליה.
- סך הכל נכות משוקללת בשיעור של 18.8% לצמיתות.

הנכות התפקודית

41. שיעור הנכות התפקודית נקבע על ידי בית המשפט. במקרה דנן, מבקשים הצדדים כי יקבע שיעור נכות תפקודית שונה משמעותית משיעור הנכות הרפואית שנקבע.

42. התובעת טוענת כי שיעור נכותה התפקודית עולה לאין שיעור על נכותה הרפואית. היא מפנה לתצהירה, לתצהיר בתה ולעדויותיהן, מהן עולה כי היא תפקדה עובר לתאונה באופן עצמאי לחלוטין (התאונה התרחשה עת היתה התובעת בדרכה למספרה לפני אירוע). בעקבות התאונה הפכה התובעת לאשה הנזקקת לעזרה מרובה. לאחר התאונה, נזקקת התובעת להליכון לצורך הליכתה, מתקשה ברכינה ובהתכופפות, בישיבה ובהליכה, בעליה ובירידה במדרגות, בהרמת חפצים ונשיאתם ובביצוע כל פעולה הכרוכה במאמץ פיזי (ראו: סעיפים 14, 16 ו-17 לתצהיר התובעת; סעיפים 3-7 לתצהיר הבת, אנו'לינה). עוד נסמכת התובעת על חוות דעתו של ד"ר בן-ארויה, לפיה היא זקוקה כיום לסיוע בעבודות הבית הקשות, בפעולות היום-יום כגון הלבשה ורחצה וכן ליווי לטיפולים רפואיים (עמוד 3 לחוות הדעת).

43. הנתבעים מצדם חוזרים ומדגישים את הנכויות הניווניות הקשות מהן סבלה התובעת עוד בטרם התאונה, בהן: סוכרת (65%); חולשה ברגליים; יתר לחץ דם; כאבים בעמוד השדרה ונפרופתיה. על רקע זה הם סבורים כי יש להעריך את המשמעות התפקודית של התאונה ב-4% לכל היותר, שכן נכותה של התובעת נבלעת בנכויות הקודמות לתאונה, ששיעורן המשוקלל מגיע לכדי 80%. עוד טוענים הנתבעים, כאמור, כי מרבית בעיות התפקוד של התובעת נגרמו כתוצאה מהנפילה המאוחרת ואינן קשורות לתאונה משוא התביעה.

44. אכן, אין חולק כי לפני התאונה סבלה התובעת מנכויות שונות. יחד עם זאת, מן התשתית הראייתית שהונחה בפני עולה כי על אף גילה המתקדם של התובעת, היא לא נזקקה לפני התאונה לעזרת הזולת, אלא להיפך: היא תפקדה באופן עצמאי לחלוטין. עוד שוכנעתי כי התאונה מושא התביעה אכן היתה בבחינת "קו שבר", באשר קודם לתאונה התנהלה התובעת באופן עצמאי, תוך שמחלות הרקע מווסתות, ולאחריה – החלה התדרדרות במצבה התפקודי.

45. לאור האמור, סבורני כי שיעור נכותה התפקודית של התובעת עולה על נכותה הרפואית ויש להעמידו בגובה של 30%.

עזרת הזולת לעבר ולעתיד

46. כפי שהוכח, ערב התאונה היתה התובעת עצמאית בתפקודה, חיה בגפה, ניהלה את משק ביתה בכוחות עצמה ללא סיוע עוזרת ואף סייעה בטיפול בנכדתה. בעטייה של התאונה, תלויה התובעת בעזרת הזולת באופן שוטף ויומיומי בפעולות כגון רחצה, לבוש, הכנת אוכל (לרבות חימום והגשה) וניידות וכן בעבודות הבית כגון עריכת קניות וניקיון. התובעת נזקקת לעזרה בוקר וערב, מדי יום ביומו (ראו סעיפים 14-21 לתצהיר התובעת; סעיפים 2-10 לתצהיר הבת; עדות התובעת, עמוד 19 לפרוטוקול, שורות 18-32; עדות הבת, עמוד 16, שורות 6-14 וכן הערכות התלות של המל"ל. ראו גם את דבריו של ד"ר בן ארויה בעדותו לפיהם: "הרושם שלי היה בבדיקה שללא הליכון בכלל וללא מטפלת ששומרת עליה מצבה די אבוד" (עמוד 35 לפרוטוקול, שורות 18-19. הדגשה הוספה – ש.צ.ה). התובעת מתגוררת קומה רביעית ללא מעלית ולפיכך זקוקה לעזרה על מנת לצאת מביתה.

47. רק לאחר התאונה, פנתה התובעת למוסד לביטוח לאומי (להלן: המל"ל) ונקבע כי היא זכאית לעזרה שבועית בת 9.75 שעות. ביתר הזמן, כך הוברר, סועדות אותה בתה ונכדתה, המגיעות אליה מדי יום ביומו. יודגש לעניין זה כי מההערכות התלות שנערכו לתובעת לצורך קביעת זכאותה לסיעוד, עולה באופן ברור הצורך של התובעת בעזרת הזולת כמפורט לעיל.

48. התובעת טוענת כי יש לייחס את מלוא העזרה והסיעוד להם היא נזקקת מאז התאונה, לתאונה ולתוצאותיה. לפיכך, היא עותרת בראש נזק זה לסכום של 442,240 ש"ח, המחושב לפי העזרה בהיקף של 4 שעות ביום, בצירוף ריבית מאמצע התקופה.

הנתבעים טוענים כי התובעת היתה זקוקה לעזרת הזולת גם ללא קשר לתאונה. עוד מדגישים הם כי לא הוצגה כל אסמכתא להעסקת עזרה והתובעת אף העידה כי אינה מעסיקה עזרה מעבר לזו שמקבלת מהמל"ל. לאור האמור, סבורים הנתבעים כי יש לפסוק לתובעת סכום גלובלי שאינו עולה על 40,000 ש"ח, עבור עזרת צד ג' לעבר ולעתיד, מעבר לתגמולי המל"ל.

49. אכן, יש להניח כי בשלב כלשהו היתה התובעת נזקקת לעזרה בהיקף מסוים. אולם אין להתעלם מכך שעד לתאונה תפקדה התובעת באופן עצמאי וחיה בגפה. מחלותיה הקודמות היו מאוזנות תרופתית והיא לא נזקקה לכל עזרה. לפני התאונה לא פנתה התובעת למל"ל וממילא לא קיבלה גמלת סיעוד. על רקע זה, נקבע כי התאונה היא שהיוותה "טריגר", שגרם להתדרדרות במצבה התפקודי של התובעת ומכאן הצורך המוגבר בעזרת הזולת.

50. אשר להיקף העזרה לו נזקקת התובעת – ד"ר בן ארויה קבע בחוות דעתו כי "כיום זקוקה לסיוע בעבודות הבית הקשות וכן בהלבשה ורחצה. כמו כן זקוקה לעזרה בליווי לטיפולים רפואיים... נראה שזקוקה לעזרת הזולת כ-4 שעות ביום". גם פרופ' סלעי קבע בחוות דעתו כי התובעת זקוקה לעזרה בעבודות הבית הקשות.

העזרה שמקבלת התובעת מן המל"ל, כך שוכנעתי, אינה מספיקה לכל צרכי התובעת, הכוללים את הצורך בסיוע ברחצה ובהלבשה, הכנת אוכל, ניקיון הבית, ליווי לטיפולים רפואיים ועוד.

51. לא הוכח כי התובעת מסתייעת בעזרה בתשלום (ראו עמוד 19 לפרוטוקול, שורות 27-30; אך ראו בעמוד 21 לפרוטוקול, שורות 1-4)). עם זאת, יש מקום לפצות את התובעת עבור העזרה שקיבלה, אף אם העזרה ניתנה לה על-ידי בני משפחתה ללא תמורה ועל בית המשפט לאמוד את הסכום המגיע כפיצוי נאות עבור עזרה זו (ע"א 93/73 שושני נ' קראוז, פ"ד כח (1) 277 (1973)). במקרה דנן, ברי כי העזרה אותה מקבלת התובעת מבתה ומנכדתה חורגת מן העזרה המושטת ברגיל לבן משפחה חולה (ע"א 2596/92 הסנה נ' כהן [פורסם בבנו] 5.2.1995), פסקה 4 לפסק הדין).

52. בהתחשב בכל הטענות והראיות שהובאו בפני בדבר תפקודה של התובעת, המספר הרב של ימי האשפוז של התובעת ותקופות ההחלמה שלאחר האשפוזים, בהן נזקקה התובעת לעזרה מרובה יותר, ומשך הזמן שחלף מאז התאונה (84 חודשים), מצאתי לנכון לפסוק לתובעת – בגין ראש הנזק של **עזרת הזולת לעבר** – סכום גלובלי של 125,000 ש"ח, המשקף עזרה בגובה של כ-1,500 ש"ח בחודש (לפסיקה על דרך האומדן, ראו: ע"א 1203/13 טומשובר נ' ארט אופיק בע"מ, [פורסם בבנו] פסקה 3 (6.5.15)).

53. אין ספק כי התובעת תהיה כל חייה במצב של תלות בזולת ותזדקק גם בעתיד לסיוע ולעזרה, הן בתפקודי היומיום והן בביצוע עבודות משק הבית. כאמור, העריך ד"ר בן-ארויה את היקף העזרה הדרושה לתובעת ב-4 שעות ביום. ערה אני לכך שמדובר בהערכה על הצד הגבוה. יחד עם זאת, מחקירתו של ד"ר בן-ארויה עלה, כאמור, כי חוות דעתו ניתנה לאחר שנתן דעתו למכלול הגורמים הרלבנטיים, לרבות מחלות הרקע של התובעת. מדובר בהערכה הנוגעת לתחום מומחיותו של ד"ר בן-ארויה. בנסיבות אלה, אני מקבלת את הערכתו של ד"ר בן ארויה, וקובעת כי התובעת תזקק ל-18 שעות שבועיות, **נוסף** על העזרה שמקבלת מן המל"ל. שווי שעת עזרה, בהתאם לשווייה במל"ל, יועמד על 48 ש"ח (עמוד 38 לפרוטוקול, שורות 28-29). לפיכך, הפיצוי בגין **עזרת הזולת לעתיד** – לפי 3,456 ש"ח לחודש (18 שעות שבועיות X 4 X 48 ש"ח לשעה), בהיוון עד לתום תוחלת חייה הצפויה של התובעת בעוד 6 שנים (מקדם 65.81) – הוא בסך של 227,440 ש"ח (ראו את עדות המומחה, ד"ר בן ארויה, שלא נסתרה, לעניין תוחלת חיי התובעת – עמוד 36 לפרוטוקול, שורות 1-7).

הוצאות רפואיות ונסיעות לעבר

54. התובעת עתרה בראש נזק זה לסכום גלובלי בסך של 20,000 ש"ח.

בתצהירה פירטה התובעת כי עקב התאונה נגרמו לה הוצאות בגין דמי השתתפות בטיפולים ובדיקות בקופת חולים, תרופות, טיפולי פיזיותרפיה פרטיים (בעלות של 120 ש"ח X 22 טיפולים), טיפולי מסאז' (2,300 ש"ח), אביזרי עזר אורתופדיים, נסיעות והוצאות נלוות אחרות.

עוד הצהירה התובעת כי טיפולי הפיזיותרפיה שקיבלה באופן פרטי הם מעבר למכסה הניתנת על ידי קופת החולים. כן הצהירה התובעת כי במשך שנה קיבלה תרופה מסוג BURTANS לשיכוך כאבים, שאינה מצויה בסל בראיות, שלאחר מכן הוחלפה למדבקות FENTA. התובעת צירפה תדפיס מרוכז מקופת חולים לגבי רכישת תרופות (נספח ד'2) ממנו עולה כי רכשה תרופה מסוג BURTANS בסך כולל של 6,173 ש"ח ו-FENTA בסך 270 ש"ח. כך צורפה קבלה בסך 568 ש"ח בגין הפינוי באמבולנס מיום התאונה.

בשים לב לקבלות שהוגשו, לזמן הרב שחלף מיום התאונה וליתר טענות הצדדים, אני פוסקת לתובעת בראש נזק זה סכום גלובלי בסך של 10,000 ש"ח נכון להיום.

הוצאות רפואיות לעתיד

55. התובעת עתרה בראש נזק זה לפיצוי גלובלי של 20,000 ש"ח.

56. בהתאם לחוות דעת ד"ר בן ארויה, תזדקק התובעת לטיפולים במסגרת מרפאות גב וכאב וכן פיזיותרפיה ביתית בעלות של 400 ש"ח בשבוע. גם פרופ' סלעי קבע שהתובעת תזדקק לטיפולים במרפאת כאב. התובעת לא הוכיחה כי הטיפולים הפיזיותרפיים וכן הטיפולים במסגרת מרפאת הכאב אינם ניתנים במסגרת קופת החולים. התובעת אף לא ביררה את זכאותה לקבלת פיזיותרפיה בבית (עמוד 19 לפרוטוקול, שורות 20-21), זאת הגם שקיבלה מספר טיפולי פיזיותרפיה בביתה בעבר (ראו אישור על קבלת 16 טיפולי פיזיותרפיה בבית התובעת מיום 3.9.08 ועד ליום 3.11.08).

יחד עם זאת, בשים לב להיקף הטיפולים להם נזקקת התובעת, כעולה מחוות דעת המומחים, ובהתחשב בתוחלת חייה, אני פוסקת לתובעת בגין ראש נזק זה סכום גלובלי של 10,000 ש"ח נכון להיום.

הוצאות נסיעה וניידות לעתיד

57. התובעת עתרה בראש נזק זה לסך של 17,000 ש"ח המחושב לפי כ-150 ש"ח בחודש, בהיוון עד לתום תוחלת חייה הצפויה של התובעת.

נוכח הפגיעה בכושר הניידות של התובעת וההכרח ללוותה ולהסיעה לכל מקום, לרבות לצורך קבלת טיפולים רפואיים, אני פוסקת לתובעת בראש נזק זה לעתיד סכום גלובלי של 5,000 ש"ח.

כאב וסבל

58. לפי נכות בשיעור של 18.8% בתוספת 41 ימי אשפוז, בניכוי גיל ובצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום התאונה, עומד הפיצוי בראש נזק זה על סכום של 37,336 ש"ח.

יצוין כי נוכח הקביעה לפי התאונה היוותה "טריגר" שגרם להתדרדרותה של התובעת, הרי שיש לייחס את האשפוזים החוזרים והנשנים בשל נפילותיה המאוחרות של התובעת לתאונה מושא התביעה.

סיכום הנזקים

59. בהתאם למפורט לעיל, להלן סיכום סכומי הפיצויים בגין רכיבי הנזק:

- עזרת הזולת לעבר – 125,000 ש"ח.
- עזרת הזולת לעתיד – 227,440 ש"ח.
- הוצאות רפואיות ונסיעות לעבר – 10,000 ש"ח.
- הוצאות רפואיות לעתיד – 10,000 ש"ח.
- הוצאות נסיעה וניידות לעתיד – 5,000 ש"ח.
- כאב וסבל – 37,336 ש"ח.
- סה"כ – 414,776 ש"ח.

סוף דבר

60. הנתבעת תשלם לתובעת פיצוי בסך של 414,776 ש"ח בצירוף שכ"ט עו"ד בשיעור כולל של 15.34% ובצירוף הוצאות משפט שהוציאה התובעת. הסכומים ישולמו תוך 30 יום, שאם לא כן, ישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום מתן פסק הדין ועד ליום תשלומם בפועל.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ה, 22 יוני 2015, בהעדר הצדדים.